

De ruiters reden nu spoorslag op de grote weg die Ieper met Brugge verbindt langs Langemark, West-Rozebeke, Hooglede en Torhout. Ten Noorden dezer stad hadden de Fransen en de meier die hoofdweg bereikt.

— Als we twee uurtjes rijden..., we mogen dan nog wat stoppen, zijn we er zei Dewulf.

— Wel ja, Brugge ligt zo ver niet, sprak Lemont, die nu zeer vriendelijk scheen. Ik zal u onmiddellijk bij de overheid brengen.

— Ik bid het u, citoyen. Nu is het hier rustig, maar 's avonds zwerven er veel boeven rond, hernam de burgemeester.

— 't Is hier zeer eenzaam.

— Ja, de dorpen liggen tamelijk ver van de baan verwijderd. 's Avonds zoudt ge hier kunnen roepen en bulderen, zonder dat iemand u hoort. De reizigers schuwen dit oord. Maar men is soms gedwongen 's nachts te reizen.

— Waar nestelt Bakelandt tegenwoordig ? vroeg Lemonts gezelschap.

— Niemand weet het met zekerheid te zeggen, doch men meent in 't Geuzenbos... dat woud daar. 't Is zeer uitgestrekt.

— En niemand reist er door ?

— 's Avonds zeker niet en over dag alleen de stoutsten.

— Nooit, citoyen.

— Dat is vreemd !

— 't Is of die rovers zich bij klare dag kunnen onzichtbaar maken.

— Ik wil dat bos toch eens even opnemen, zei Lemont.

— Nu ? vroeg de meier verschrikt.

— Ja, maar we gaan niet ver. Ik zal aan de overheid voorstellen mij toe te laten Vlaanderen van de rovers te zuiveren.

— Ge zoudt een weldaad verrichten, citoyen.

— Daarom wil ik even een kijkje in dat woud nemen. Zo maar een indruk ! Zie daar is een dreef.

Dewulf zou liever de reis voortgezet hebben, maar de gedachte dat Lemont misschien Bakelandt de oorlog verklaren zou, stemde hem zo vrolijk, dat hij lachend uitriep :

— Wel ja, laten wij eens even in Bakelandt's koninkrijk dringen.

De ruiters leidden dus hun paarden in de dreef, die van de baan diep in 't woud liep.

Lemont scheen zeer veel belang te stellen in dit oord, want hij reed vooraan en sprak niet van terugkeren.

De ruiters konden echter weldra niet verder. De dreef werd zo nauw, dat de overhangende takken der struiken de weg versperden.

— Laten we even afstappen, zei Lemont. Ik wil nog een eindje verder gaan. 't Is hier een uitmuntende verblijfplaats voor bandieten.

— Zo is 't Vrijbos ook, zei Dewulf, die zich er reeds op verheugde deze avond in de dorpsheerberg zijn ervaringen te kunnen vertellen in kleuren en geuren.

— 't Vrijbos ? herhaalde Lemont.

— Ja, waar Bakelandt vroeger woonde. Gij hebt een bijl nodig om er door te reizen.

— Welke vogel schreeuwt daar zo lelijk ? vroeg Lemont eensklaps.

— Een uil, antwoordde Dewulf. Dat is vreemd, uilengekras overdag.

Een schrill gefluit weerklonk.

— Dat is geen vogel ! kreet de meier verschrikt. Vrienden, laat ons terugkeren... 't Is hier niet pluis ! smeekte hij, verblekend.

Dan zag hij dat Lemont zelf gefloten had, want de generaal hield het klein instrument nog aan de lippen.

BAKELANDT

SMART
VLOOR

www.bakelandt.nl

— Waarom doet ge dat ? vroeg de burgemeester angstig.

Maar hij moest het antwoord niet afwachten.

Zes, zeven zwartgemaakte kerels sprongen uit het dichtste van 't woud.

— Daar zijn ze ! gilde Dewulf. Hij wilde zijn paard bestijgen.

Maar de mannen omringden hem reeds.

— Citoyens, beschermt mij, gij zijt gewapend ! riep hij half wenend.

De citoyens lachten luid.

— Ge hebt al zo dikwijls over mij gesproken en ge kent me nog niet, zei Lemont zo woest zijn ogen rollend, dat Dewulf ontsteld naar een andere kant keek.

— Zijt ge dan geen generaal ? vroeg de meier stamelend.

— Ja, generaal der rovers !

De aanwezigen lachten.

— Bakelandt ! stotterde Dewulf.

— Ja, ik ben Bakelandt. Gij hebt nog al kwaad gesproken van mij.

— Ik kende u niet...

— We zullen het u vergeven, omdat ge zo goedwillig meegegaan zijt.

— Maar waarom moest ik meegaan ?... Gij zult mij toch niet vermoorden !

Ach ! Om de liefde Gods, heb deernis... ik heb u nooit laten vervolgen.

— Dat weet ik wel. Gij kruipt liever in uw bed dan de rovers achterna te zitten. Gij zijt een brave meier. Wees gerust, vriend, we zullen u niet vermoorden... ten minste als ge het zelf niet verkiest.

— Wat wilt ge dan ?

— Dat begrijpt ge toch wel, citoyer-meier. We hebben nu wel de kas uwer gemeente, maar daarmee zijn we nog niet tevreden.

— Ik zal u geld geven... veel geld.

— O, daaraan twijfel ik niet. Maar ge zult het niet zelf geven, doch uw aanminnig vrouwtje...

— Laat mij toch gaan...

— Wat geduld, vriend...

— Laat mij gaan ! Rijd mee terug, ik zal u onmiddellijk betalen.

— Dank u, ik ben wat vermoeid nu. Maar ik zie tot mijn genoegen, dat ge een gewillige kerel zijt. Dat is veel waard.

— Laat mij gaan ! smeekte de burgemeester. Mijn vrouw zou het besterven...

— Kom, kom, ze ziet er nog kloek uit. Een mens sterft niet zo spoedig.

— Ze is ziekelijk... Ach ! wees medelijdend...

— Mannen, blinddoekt hem en leidt hem naar onze vergaderplaats. Hij is een braaf man, maar een onverbeterlijke babbelaar en zou ons nog wel een uur aan de praat houden.

Ondanks zijn smeken, werd de arme meier stevig geblinddoekt en dan meegevoerd.

Twée der mannen leidden de paarden weg, want Bakelandt bezat ook al een onderaardse stal.

De twee vermomde citoyen-generaals volgden 't laatst.

— Eh wel, Cartouche, wat zegt ge nu ?

— Uitmuntend, Bakelandt !

— Een schone toer, niet waar ?

— Prachtig ! We speelden onze rol goed.

— Ik beloofde u een stukje voor tijdverdrijf. Zulke stukjes zijn voordelig.

— Ja, we hebben alvast de gemeentekas mee.

— En we zullen de meier nog pluimen.

Lemonts metgezel was niemand anders dan Mathys Verbinnen, alias Cartouche, de kapitein der Pypelheide.

De schurkenhoofdman was naar Vlaanderen gekomen om de laatste maatregelen te nemen voor het groot plan : de plundering van Antwerpens stadskas.

Cartouche zou enige dagen bij Bakelandt verblijven en als afwisseling had de laatste voorgesteld een bezoek te brengen aan Meerhem, de kleine, maar rijke gemeente.

Een zijner verspieders had hem over meier Dewulf gesproken.

Bakelandt wilde dan eens de oude werkwijze — nachtelijke aanval — afwisselen door een stouter stukje, waarin hij tot dusver gelukt was, zoals wij zagen.

De ongelukkige burgemeester van Meerhem was door sluwheid in zijn macht geraakt.

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955